

Zeg niet pingpong, maar zeg tafeltennis

Voorshoven is een bijna onvindbaar gehucht in de buurt van Neeroeteren. Niet voor tafeltennisliefhebbers, want de lokale klub speelt al enkele jaren een hoofdrol in de nationale competitie. Dit jaar heeft de ploeg zich versterkt en wil ze voor de eerste keer de titel binnenhalen.

Pingpong

Voorzitter Cyriel Vandebosch maakt mij al dadelijk duidelijk dat ik een leek in zijn sport ben als ik hem vraag iets over zijn pingpongklub te vertellen. „Wij spelen al lang geen pingpong meer, meneer,” antwoordt hij. „Dat hebben we vroeger wel lang gedaan, maar nu spelen we tafeltennis. Pingpongen is iets voor Jan en Piet die in hun vrije tijd met een palet een balletje op tafel proberen te houden. In het beste geval beheersen ze de vier basisslagen zoals je in de lagere school de vier hoofdbewerkingen uit de rekenkunde leert hanteren. Tafeltennissers beheersen een hele resem ingewikkelde en geraffineerde slagen en de besten hebben zelfs hun eigen slagen ontwikkeld. Geloof me, vroeger werd het onderscheid tussen pingpong en tafeltennis met een lachertje afgedaan, maar nu is het tafeltennis tot een volwaardige en succesrijke sport aan het uitgroeien.”

TTC Voorshoven is een voorbeeld van de steile opgang die het tafeltennis de laatste jaren kende. De voorzitter maakte een 25-tal jaren geleden deel uit van een stelletje ex-voetballers die in het „pingpongen” een dankbaar ekskuus vonden om twee keer per week van huis weg te zijn. Eén keer om te trainen en dan in het weekend nog eens om een wedstrijd te spelen. „Het ging er zeer amateuristisch aan toe,” herinnert Vandebosch zich. „Geen sportuitrusting, een hard palet en een gammele tafel, daar stelden wij het mee. Als je dat vergelijkt met het dure materiaal waar onze jongens nu mee omgaan! Wij speelden toen trouwens ook niet in competitie, hoogstens eens een vriendschappelijk partijtje tegen de kazerne van Maaseik of tegen een café in Rotem.”

Een 15-tal jaar geleden startte TTC Voorshoven dan in competitie. „Toen nog in de Antwerpse afdeling omdat er slechts hier en daar een ploeg in het Limburgse bestond”, aldus de voorzitter. „Tegenwoordig heet onze afdeling nog Limburg-

Lambert Beliën, eerste speler van Voorshoven. Haalt de klub dit jaar de titel binnen?

Kempens, maar in de lagere afdelingen schieten de klubs als paddestoelen uit de grond. De aandacht die het Bloso en de scholen aan het tafeltennis besteden is daar zeker niet vreemd aan. Onze klub heeft trouwens altijd talentrijke jongeren gehad, maar andere sporten zoals voetbal hebben meer dan één speler bij ons weggekaapt. Tafeltennissers zijn zeer zenuwslopend en je moet het aankunnen, hoor. Een voetballer kan zich al eens ontladen door een bal keihard weg te trappen of door eens goed te vloeken, maar bij ons hoort zo iets niet. Onze spelers vergeten dat nogal eens en het publiek neemt dat niet.”

De klub van Cyriel Vandebosch telt op dit ogenblik een 100-tal leden en ze beschikt over een zaal die voor 99 jaar door de parochie afgestaan werd. „Die zaal staat konstant in dienst van het tafeltennis,” aldus Vandebosch. „Wie gewoon even wil „pingpongen” kan dat, op voorwaarde dat onze ploegen niet aan het trainen zijn. Meestal staan er een zes- tot achtal tafels opgesteld en de verbruikszaal is altijd open. Van die verbruikszaal moet de klub grotendeels leven. In vergelijking met de professionele buitenlandse klubs tellen wij natuurlijk niet mee, maar ons omzetcijfer bedraagt toch rond de 500.000 fr. Dan vallen het spelmateriaal en de extra-sportieve kosten zoals drukwerk nog ten laste van onze sponsors: Di-

mat en Willemaers. Activiteiten zoals onze jaarlijkse kienavond brengen meer dan 100.000 fr. op en dat is ook echt nodig. Wij moeten namelijk verre verplaatsingen maken omdat het centrum van het tafeltennis nog altijd in de Walen ligt. Traditioneel leveren zij ook de beste ploegen. Dit jaar zijn Charleroi en Ham weer bij de favorieten en maken Maccabi Antwerpen en wijzelf ook een kans.”

Kompetitie

„De Belgische competitie verloopt al jaren volgens hetzelfde scenario,” meent Marcel Eygemans. Hij is de derde speler van de ploeg en de zevende speler op de Belgische ranglijst, vandaar zijn A 7 klassemment.

„Een stuk of vier ploegen mikken naar de titel en de rest vecht tegen de degradatie. Hopelijk zijn wij dit jaar de winnaars, maar in onze eerste wedstrijd hebben wij al een steek laten vallen. Vandaag spelen we tegen een kandidaat-daler, Le Logis uit Brussel, en dan kan je vooraf al met zekerheid stellen dat we winnen.”

„Om kampioen te worden zou je een speler moeten hebben die alle vier zijn wedstrijden wint,” aldus de voorzitter. „De vier spelers van elke ploeg moeten tegen elkaar uitkomen en als je iemand hebt die 4-0 haalt ben je al een aardig stuk op weg naar de overwinning. Palette Ham heeft zo iemand: Nassaux, de A 1 van het ogenblik. Vorig jaar heeft die de competitie afgewerkt zonder één verliesmatch. Ik zou hem graag in de ploeg hebben omdat hij zeer efficiënt

speelt, maar het is geen plezier hem bezig te zien."

Romain Schalley, de aanwinst van TTC Voorshoven, heeft in 1973 ook zo een seizoen tegen 100 % gespeeld. „Ik werd toen kampioen van België,” vertelt hij. Nu is Schalley A 5 en tweede speler bij Voorshoven, maar in zijn tijd klopte hij zelfs de nummer drie van Nederland. „Onmiddellijk kwam een grensploeg uit de buurt van Hulst op mij af om mij te kopen. Ik ging naar Nederland spelen omdat de competitie daar op een hoger niveau staat en ook omdat die klub goed betaalde. Mijn plaats in de nationale ploeg was ik wel kwijt, zonder meer. Die nationale ploeg is trouwens een heel hoofdstuk apart.” Dat Schalley tegenwoordig gratis voor Voorshoven zou spelen gelooft niemand, maar toch is het zo beweert hij. „Geloof jij dat wij hier nog gratis zouden spelen als Schalley betaald werd?” vraagt Eygemans. „Ik ben naar hier gekomen om met de ploeg kampioen te spelen,” legt Schalley uit. „Tot vorig jaar speelde ik bij de klub van een zekere Vanderveken, een maffe Antwerpenaar met ontzettend veel geld. Die had een topploeg samengekocht om zo snel mogelijk van tweede provinciale naar eerste nationale door te stoten. Dat lukte hem ook nog aardig want „zijn” ploeg stond vorig jaar al in tweede nationale, maar toen ging zijn bedrijf failliet en viel de ploeg uiteen. Ik heb voor hier gekozen omdat Beliën, Eygemans en Vastmans bekwame ploegmaats zijn en Antwerpen niet te ver af ligt.”

Lambert Beliën, A 4, net terug van een stage in Korea: „Romain heeft een compleet andere stijl dan ik. Hij is veel agressiever, veel impulsiever. Ik ga ervan uit dat wie niet mist een punt maakt. Hij wil de ander doen mislaan en zo een punt maken. We hebben allebei gelijk, maar mijn match duurt wel een kwartier langer dan de zijne.”

De zilveren ontgoocheling van Eric Vanderaerden

De 11-koppige Belgische wielervedagatie heeft er in Mexico tot de laatste dag van de wereldkampioenschappen voor junioren mee gezeten. Geen enkele medaille, zelfs geen ereplaats. Zouden ze nu echt met lege handen naar huis moeten? Hadden ze dan toch de verkeerde renners meegenomen? Zou snelheidskampioen D'Hont het beter gedaan hebben?

In ieder geval werd vóór de wegrit van de laatste dag nog eens „een flinke beloning” beloofd in geval van een zege in het landenklassement en in geval van een individuele overwinning. Met Eric Vanderaerden zat de kans op een gouden medaille er trouwens dik in. Vorig jaar werd hij 5de in het WK en dit seizoen was hij zekering bij de junioren met niet minder dan 57 eerste plaatsen op een totaal van 72 gereden wedstrijden. Maar Vanderaerden had pech. In de derde van de acht rondes moest hij zijn acht medevluchters laten gaan en 150 te voet bergop naar de materiaalpost spurten om zijn voorwiel te vervangen. Het peloton, dat op 1 minuut volgde, schoof hem voorbij. Twee minuten later kon hij weer op de fiets. Genoeg achterstand om het op te geven zou je zeggen, maar Vanderaerden speelde het klaar om in één ronde weer bij de groep aan te sluiten.

„Daarna heb ik twee rondes helemaal niets meer kunnen doen,” aldus de 18-jarige belofte uit Lummen. „Ik had me geforceerd, maar dat was ook de schuld van de Belgische ploeg. Ik was te ver achterop geraakt en de anderen moesten hun kansen toch niet helemaal opofferen om mij terug te brengen, dat was de redenering. Misschien hadden ze niet helemaal ongelijk, want ik reed eigenlijk een verloren koers en hoe ik terug ben kunnen komen is mij nog altijd niet duidelijk. Bij het ingaan van de laatste ronde zat ik in een groepje op 40 seconden van de 9 leiders: vier Italianen, twee Russen, een Hollander, een Deen en nog iemand. Op een goede kilometer van de meet ben ik daar dan alleen bijgekomen en toen begon het spel: de Italianen tegen de Russen. Ik zat uitstekend om ervan te profiteren en ik ben ervan overtuigd dat ik gewonnen had als die Rus mij niet gehinderd had. Nu moest ik ineens drie meter goed maken en op de streep kwam ik nog een half wiel te kort. Ik heb in Mexico mijn beste wedstrijd gereden, maar een tweede plaats, zelfs in een wereldkampioenschap, telt eigenlijk niet.”

Begrijpelijk dus dat Vanderaerden ontgoocheld is. Een heel jaar naar een kampioenschap toeleven en dan zo dom verliezen.

„We mochten maar twee koersen per week rijden van de Bond,” legt Eric uit. „Vorig jaar was dat ook het geval, maar toen werden we vergoed: 6.500 fr. per maand als compensatie voor eventuele premies. Daarbij kregen we nog een fiets, maar dit jaar hebben we niets gezien. En of ik voor die zilveren medaille „een flinke beloning” krijg moet ik ook nog afwachten. Ik ga er ook niet om vragen,

want als ik het daarvoor moest doen!”

Dit jaar rijdt Eric Vanderaerden nog 4 cyclocrossen en dan gaat hij rusten tot nieuwjaar. Hij heeft er trouwens een erg lang seizoen opzitten. „Van vóór Kerstmis ben ik al bezig,” zegt hij. „Ik moet opletten dat ik me niet forceer en volgend jaar een inzinking krijg. Dan stap ik namelijk over naar de amateurs en daar zijn de koersen ook al weer langer.” Vader Vanderaerden, zelf oud-wielrenner, geeft advies. „Meer kilometers trainen en minder wedstrijden rijden,” raadt hij aan. „En denk maar niet dat het daar zo gemakkelijk zal gaan als bij de junioren,” waarschuwt hij. Het is Eric Vanderaerden aan te zien dat hij goed begeleid wordt. Geen kapesones van een omhooggevalen vedette, geen grootsprakerigheid, maar de kalmte van iemand die zich bewust is van zijn kunnen.

Insiders beweren dat hij het grootste talent in België is.

LUDO DINGENEN ●

Europabeker handbal: mager resultaat, maar niet onverwacht

Eén op drie, dat is de balans van de Belgische ploegen in de eerste ronde van de Europabekers. Enkel Neerpelt kwalificeerde zich. Niemand had trouwens anders verwacht. Een pover resultaat? We menen van niet.

Sasja moest tegen het Deense Helsingoer geen illusies koesteren. Het Deense handbal is topklasse en dat wisten de Hobokenaars ook wel vooraf. Tongeren stuitte op Bruehl Sankt-Gallen, niet zo meteen een team om u tegen te zeggen, maar toch goed voor elf Zwitserse kampioentitels. En alhoewel het Zwitserse dameshandbal internationaal niet zo'n vooruitaanstaande positie inneemt als bij de heren, staat het toch nog hoger op de kwaliteitsladder dan het Belgische.

Neerpelt, we zegden het al, een normale kwalifikatie! De Luxemburgse kampioen Dudelange mag dan in eigen land een enorme reputatie genieten, internationaal komt hij nog lengten te kort.

Tongeren: gebrek aan durf?

Het resultaat van de Tongerse dames in Zwitserland (10-8) was zonder meer verrassend. De kleine nederlaag veroorzaakte in Tongeren een onvervalste euforie, te meer daar de Zwitserse pers het niet onder stoelen of